

Ha egyszer valóban elkezdted megtanulni, hogyan élj és működj naponként a Dicsőségben, közelebb fogod érezni magad Istenhez, mint valaha. Elrendelt sorsod beteljesülése felgyorsul, és azt fogod látni, hogy Isten többet végez el rajtad keresztül rövidebb idő alatt. Ahogy elrendelt sorsod beteljesülése olyan sebes tempóra kapcsol, amelyet elképzelni sem tudtál addig, és azok a prófétikus üzenetek, amelyeket a távoli jövőhöz tartozónak véltél, elkezdenek felébredni és megnyilvánulni, mélyen behatolsz a Dicsőségbe, amellyel kapcsolatban sokan kérdezősködnek, de talán soha nem kapnak választ.

ELSŐ FEJEZET

Kétségbeesett vágy a Dicsőség után

Előfordult már, hogy kétségbeesetten vágytál a dicsőség után? Talán részt vettél már dicsőség-alkalmakon, vagy olvastál könyveket a dicsőségről, de most még mélyebbre szeretnél jutni. Meg akarod tudni: „Hogyan tapasztalhatom meg ezt a dicsőséget a saját életemben?” Hadd osszak meg néhány személyes történetet és egy-két igeverset, amelyek segítségével megtanulhatod, hogyan járj lépésről lépésre ebben a dicsőségben!

ÉHSÉG

Az első lépés az, hogy éhesnek kell lenned. Kétségbeesettnek. Nem lehet felszínes a viszonyulásod. Isten felkent az emberekért való imádkozásra, és éveken át nagyon jó dolgok történtek.

Viszont tudtam, hogy ennél több is van. Olvastam a Bibliában olyanokat, hogy Péter árnyékától meggyógyultak a betegek, megjelent Isten dicsősége, és azt gondoltam: „Hú, erre nekem is szükségem van! Hogyan juthatok hozzá ehhez az ajándékomon és kenetemen túlmutató, nagyobb, mélyebb Isten-élményhez?”

Minél mélyebbre hatoltam, annál hevesebb vágy támadt bennem. Valójában ébredés tört ki. Tizenkét évig Franciaországban éltem, és egyik évben Isten hatalmas megmozdulását éltük át: hat hónapig tartó alkalom-sorozatunk volt. Féléven át minden este prédikáltam; gyógyulások, jelek és csodák történtek. Még azt is megpróbáltam, hogy Franciaország fogja nyerni a világcupát, és meg is nyerték 3-0-ra Brazília ellen.

A hat hónap elteltével még kétségbeesettebb vágyódás támadt bennem. Eljöttem az ébredési alkalmakról, hogy eljussak a nagyobb dicsőségre Istenben. Annyira kétségbeesett sóvárgás volt bennem, hogy úgy döntöttem: böjtölni és imádkozni fogok – ami azért nagy dolog, mert a legtöbb ember nagyon szeret enni. Néhány hétig böjtöltem, és azt mondogattam:

– Istenem, többször meg kell látogatnod! Többre van szükségem belőled! Ennyi nem elég!

Másokhoz viszonyítva pedig elég jól álltunk. Franciaország lakosságának kevesebb mint 1 százaléka volt keresztény, mi pedig fél éve csodáktól kísért alkalmakat tartottunk; minden este emberek tértek meg és csodák történtek. De tudtam, hogy van még mélyebb szint is Istenben, és nekem oda el kell jutnom. Amikor kétségbeesetten vágyódsz Isten után, nem hasonlíthatod magad a környezetedhez.

A három hét alatt, amikor az alkalom-sorozatunkat követően böjtöltem és imádkoztam, találkoztam egy Ruth Heflin nevű prófétánővel a virginiai Ashlandból; azt hallottam róla, hogy ő olyan ember, aki ismeri Isten dicsőségét. Olvastam korábban egyik könyvét. Így aztán odamentem, csak hogy megnézzem, mivel rendelkezik.

Kétségbe voltam esve. Az európai missziómezőről visszautaztam Amerikába, és amint beléptem abba a terembe, úgy éreztem, mintha a Mennybe érkeztem volna meg. Január második dika volt, és én azért mentem oda, hogy Ruthot meghallgassam.

Odalépett hozzám, és így szólt:

– Fiatal testvérem, ma este te fogsz beszélni!

– Nem, nem, dehogy! – tiltakoztam. – Már fél éve minden este prédikálok. Most valami újra van szükségem.

Ruth erre azt mondta:

– Nem! Én prófétanő vagyok. Ma este neked kell szolgálnod!

Kiégettnek éreztem magam. Csak többre vágytam Istenből; egyáltalán nem akartam a saját hangomat hallani.

Vonakodva kiálltam, merő udvariasságból. Amint azonban odaértem a szószékhez, Isten dicsősége rám szakadt. Először is megittasodtam a Szellemben. Ha még soha nem tapasztaltál ilyet, megpróbálok elmagyarázni, ahogy tudom. Úgy éreztem, mintha magamon kívül lennék; próbáltam megszólalni, de csak kacagtam. Elöntött az öröm. A Biblia két fejezetét énekeltem: Ézsaiás 60. és 61. fejezetét. Énekelve mondtam el az üzenetet, amit addig soha, de soha nem tettem még.

Nem tudtam, mi történik velem. Csak azt tudtam, hogy egy másik dimenzióban vagyok. Mintha a Mennybe kerültem volna. A kilencedik égben lebegtem! Sűrű dicsőség vett körbe. Robbanásszerűen elkezdtek jelek és csodák történni az emberekkel: gyógyulások, csodák, szabadulások.

Addig is láttam már gyógyulásokat és csodákat, de ez most más volt. Új jelek és csodák voltak, Isten dicsőségének a szintje

pedig olyan volt, amelyet addig soha nem éltem még át. Amikor aznap este álomra hajtottam a fejem, mintha még akkor is a Mennyben lettem volna. Így éreztem még vagy öt napon át. Sűrű, tömény dicsőség napi huszonnégy órában. Olyan érzés volt, mintha meghaltam volna és a Mennybe kerültem volna, csak hogy még a Földön voltam. Azt gondoltam magamban: „Te jó ég, ezt kerestem!”

Nem csupán valamiféle erőt akartam, vagy egy ajándékot; még csak nem is az embereken vágytam segíteni. Én magam akartam belekerülni Isten dicsőségének egy jóval mélyebb dimenziójába, ahogyan arról a Bibliában olvastam. Azt akartam, amivel Mózes és Pál is rendelkezett. Nemcsak a hatását, nemcsak az áldást; nemcsak a jeleket és csodákat, nemcsak a gyógyulásokat, hanem a dicsőségét: hogy színről színre megismerjem Őt!

Ahogy erre rátaláltam, úgy döntöttem: „Ez az! Ezt nem engedem el!” Óriási izgatottsággal töltött el a dicsőség. Amikor készültem visszamenni, hogy szolgáljak, nagyon erősen éreztem Isten bensőséges közelségét. Korábban rutinból imádkoztam mindig szolgálat előtt, mert hát imádkozni kell, és úgy kell kiállni szolgálni. Most viszont órákig csak gyönyörködtem az Ő közelségében, megmártóztam Isten dicsőségében. Azt gondoltam: „Húha! Ez döbbenetes!” Egyáltalán nem kellett megdolgoznom érte. Olyan volt, mint az intim kapcsolat.

Mint amikor egy férfi udvarol a menyasszonyának, és alig várja, hogy vele lehessen. Beszélgetni akar vele; meg akarja ismerni. Nem bevett gyakorlat ez nála. Nem elvégzendő feladat. „Jaj, most muszáj együtt lennem XY-nal!” Együtt kíván lenni azzal, akit feleségül készül venni.

Így volt ez velem és Istennel. Új, szerelmes kapcsolat alakult ki köztünk. Izgatott örömmel töltött el a pusztá gondolat, hogy a jelenlétében lehetek; nem is az, hogy imádkozzak valamiért, csak hogy Istennel legyek.

Ebből a nagyobb szeretetből, intimitásból, dicsőségből és örömből mentem vissza szolgálni. Hirtelen olyan dolgok kezdtek történni, amilyenekre nem is számítottam.

Teremtő csodák történtek, amik nekem eszembe sem jutottak volna. Kopasz fejeken kinőtt a haj. Őrületes, elképesztő csodák történtek. Még ateisták is odajöttek, és átadták az életüket Jézusnak, és azt mondták:

– Na, ez valóságos! Meg akarom ismerni azt az Istent, aki ilyet tesz. Ez már nem elmélet, hanem a valóság!

Láttunk egy férfit, aki az egyik alkalmon harminc kilót fogyott. Túlsúlyos volt; lehetett vagy százharminc kiló. Azonnali fogyás következett be nála! Láttunk bénákat meggyógyulni. Hiányzó fogak nőttek ki újra. Romlott fogak helyébe aranyfogak jelentek meg. Ez Izraelben történt velünk. Sok zsidó ember volt ott; olyanok is, akik nem voltak hívők. Aranykoronát kaptak a szájukba, ahol azelőtt semmi nem volt. Megállt az eszük.

Azt kérdeztem:

– Uram, Istenem, mit művelsz?

Csak azt tudtam, hogy amikor a rendes kenettel szolgáltam, akkor is láttam valamilyen szintű gyógyulást, megtérést és szabadulást. Amikor viszont a nagyobb dicsőségbe beléptem, hirtelen már nemcsak gyógyulásokat láttam, hanem jeleket, csodákat, még egy feltámadást is! Az első feltámadásunk abban az évben történt, amikor beléptünk az új dicsőségbe.

Fantasztikus!

Istenben mindig lehet gyorsulni, és magasabb szintre lépni. Ha megnézed az Apostolok Cselekedeteit, a második fejezet mondja el azt, amikor a gyülekezetet kezdetben betöltötte a Szent Szellem:

És mikor a pünkösdi napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt voltak. És támadt nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltöltötte az egész házat, ahol ültek. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és ült mindegyikre azok közül. És megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdtek szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nekik szólniuk.
(Apostolok Cselekedetei 2:1-4)

Tehát más nyelveken szóltak, megkapták az örömet, megittasodtak a Szellemben, kimentek és gyógyították a betegeket, és emberek csatlakoztak a gyülekezethez. Mire elérsz a negyedik fejezethez, eljön Isten újabb megmozdulása. Kétségbeesetten sóvárogtak valami újra.

Ha ezt a könyvet olvasod, talán megtapasztaltál már egyfajta dimenziót Istenben, de tudod, hogy több is van ennél. Talán betöltekeztél Szellemmel, de egy-két év után úgy érzed: „Ennél többnek is kell lennie. Ez is jó, de nem vagyok teljesen megelégedett.”

Így volt ez a Bibliában is. Az Apostolok Cselekedetei 2. fejezetében történt az első kiáradás. Egy-két évig elégedettek voltak, aztán megint kétségbeesett sóvárgás támadt bennük. Kellott még lennie többnek is.

Közben fokozódott az üldözés is. Volt, akinek az élete is veszélyben forgott. Így szóltak:

– Istenünk, adj nekünk bátorságot!

Mikor pedig elbocsáttattak [Péter és János a börtönből], mentek az övéikhez, és elbeszélték, amiket a főpapok és a vének mondtak nekik. Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat az Istenhez, és mondanak: Urunk, te vagy az Isten, ki teremtetted a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. Ki Dávidnak, a te szolgádnak szája által ezt mondtad: Miért zúgolódtak a pogányok, és gondoltak a népek hiábavalókat? Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen. Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, hogy véghezvigyék, amikről a te kezded és a te tanácsod eleve elvégezte, hogy megtörténjenek. Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, a te kezdedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. És miután könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek; és beteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták. (Apostolok Cselekedetei 4:23-31)

Valószínűleg azért kértek bátorságot, mert az emberek megakarták őket ölni. Veszély fenyegette őket; a társadalom megváltozott, és ellenük fordult. Visszamentek a felházbá, és azt mondták:

– Ó, Istenünk, ezúttal nyújtsd ki a Te kezedet a gyógyításra! Ne csak a *mi* kezünket; ne csak *mi* imádkozzunk, Te pedig a kenettel támogass bennünket... hanem szálljon le Isten dicsősége, és érintse meg az embereket egyenesen a Mennyből még akkor is, ha mi nem érünk hozzájuk!

Aztán később, az Apostolok Cselekedetei 5. fejezetében olvassunk arról, hogy Péter árnyéka kezdi meggyógyítani a betegeket.

Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiakként, mint asszonyoknak sokasága. Úgyannyira, hogy az utcákra hozták ki a betegeket, és letették ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülük, és a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálemben gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötretetteket: kik mind meggyógyultak.
(Apostolok Cselekedetei 5:14-16)

Ez Isten Dicsőségének az az új dimenziója, amelyet ebben a fejezetben fel fogunk fedezni. Talán soha nem gondolkoztál még el ezen. Talán már megtértél, esetleg a Szellem is betöltött, de soha nem léptél tovább. Nem láttad még a nagyobb cselekedeteket.

Ne feledd: ennek a lényege még csak nem is a cselekedetekről szól, vagy arról, hogy Isten használjon; hanem elsősorban a nagyobb bensőségességről, a szorosabb közelségről Istennel. Minél közelebb vagy Istenhez, elkerülhetetlen, hogy annál nagyobb dolgok történjenek. Ez ebben árad ki. Bámulatos! Olyan állapotban vagy, hogy csak örülsz az üdvösségednek, örülsz, hogy Istenben vagy. Örülsz, hogy a neved be van írva a Báránynál az élet könyvébe.

Emlékszem, egyszer egy afrikai alkalmon éreztem Isten dicsőségét és a jelenlétet. Hirtelen Isten azt mondta nekem:

– Ó, van itt egy hölgy, akinek éppen most halt meg a lánya. Azt akarom, hogy hívd előre!

Ezért aztán így szóltam:

– Van itt egy hölgy... akinek haldoklik a lánya... A kórházban van és haldoklik. Ön a kórházból jött ide erre a nagy evangélizációs alkalomra.

Egy hölgy felemelte a kezét.

– Igen, én vagyok az! Most jövök a kórházból. Honnan tudta?

Erre azt feleltem:

– Isten mondta meg nekem.

Aztán Isten olyasmit mondott, amit el sem tudtam hinni; Isten azt akarta, hogy a sok ezer ember előtt azt mondjam ennek a hölgynek:

– Isten éppen most közölte velem, hogy meghalt a lánya.

(Szívfájdító illet mondani egy édesanyának.) Ó feljajdult:

– Neee! – Azzal a reménnyel jött oda, hogy a lánya meggyógyul az imák hatására.

Ezután azt mondtam:

– Most mit tegyek, Istenem? – Isten pedig így szólt:

– Azt akarom, hogy parancsold meg a szellemének, hogy jöjjön vissza a testébe, és támaszd fel őt a halálból!

„Hogy tudnám ezt megtenni?” – gondoltam én. – „Itt vagyok egy alkalmon, a kórház meg ki tudja, milyen messze van innen – egy másik városban.”

Isten azt mondta, mutassak abba az irányba, és parancsoljam meg a lány életének, hogy jöjjön vissza; a szellemének, hogy jöjjön vissza a testébe. Így is tettem. A kórház irányába

mutattam, megparancsoltam a lánynak, hogy jöjjön vissza, aztán pedig folytattam az alkalmat, és nagyszerű dolgok történtek az alkalom során.

Másnap visszajött a hölgy, és elmondta, hogy amikor az alkalom után visszament a távoli kórházba, az orvosok közölték vele, hogy a lánya a délután folyamán meghalt.

– Amikor ön elment, a lánya meghalt – mondták. Letakarták egy lepedővel. Aztán órákkal később (körülbelül akkor, amikor mi szoltunk, hogy keljen újra életre), a lepedő megmozdult.

A lányt már halottnak nyilvánították, de aztán megnézték, és látták, hogy életre kelt. Megdöbbentek, elképedtek. Ez volt az első feltámadás, amelyet láttam a dicsőségben.

Történt egy másik is a cottonwoodi konferenciánkon, Arizonában, Sedona közelében, ahol mi lakunk. A dicsőítésvezető holtan esett össze. Vezette a dicsőítést a dicsőségben, Isten jelenléte ott volt, ő meg holtan esett össze. Hogy rövidre fogjam, körülbelül négyszer halt meg. Jöttek a mentősök, a kardiológus. Mind azt mondták:

– Ez csoda! – (Ami már önmagában is csoda, hiszen a legtöbb orvos magának tulajdonítja az ilyesmit). – Ennek az embernek nem lenne szabad élnie, hát még visszamenni dicsőíteni!

Isten Dicsősége izgalmas, én mondom neked! Ez nem a szokásos kereszténység. Nem egy vallás. Élő, vibráló kapcsolat Istennel, Jézussal, az Ő jelenlétével és Isten dicsőségével; Jézus pedig a dicsőség Királya.

Talán unalmasnak találod a keresztény életedet. Ez viszont nem unalmas, ha a valódi dologban van részed. Ha csak holt vallás jut neked, az bizony unalmas. Az Istennel kapcsolatos

szabályok és előírások teljesen mások, mint Isten tényleges megismerése, az Ő egyre mélyebb megismerése. Isten megismerése valószínűleg a legnagyobb dolog.

Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert imé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. (Ézsaiás 60:1,2)

Meg fog látszani rajtad a dicsőség. Én hiszek abban, hogy meg fogjuk látni, ahogyan Isten dicsőségének fizikai megnyilvánulása megvilágosít embereket. Mint ahogy István, a mártír is ragyogni kezdett. Tündöklött az arca. Mózes látta Isten dicsőségét. Lejött a hegyről, és ragyogott. Le kellett fátyolozni az arcát, mert az emberek kikészültek az arcán tündöklő fénytől. Ahogyan Isten népe egyre közelebb kerül Istenhez, egyre inkább úgy fognak ragyogni, mint a csillagok az égen.

Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké. (Dániel 12:3)

Azt hiszem, van ennek egy szó szerinti értelme; egy természetfeletti értelme.

Sokszor előfordul, hogy mélyen benne vagyok Isten jelenlétében, és utána elmegyek a bioboltba, ahol sok New Age-es ember és médium fordul meg, és sok jó ember, aki csak keresi az élet értelmét. Csak próbálnak rájönni, mi az igazság. Ilyenkor rám néznek, és azt mondják:

– Ön kicsoda? Olyan nagy az aurája! Egy egész energiamező veszi körbe!

Én erre azt mondom:

– Ez az energiamező a Szent Szellem – és lehetőségem nyílik imádkozni velük Isten jelenléte miatt. Ezt nevezem dicsőség-evangélizálásnak. Elkezdesz fényleni, az emberek megodatódulnak, hogy lássák.

Ez a legjobb. Nem kell erőltetned az embereket, nem kell győzködnöd őket. Csak megkérdik:

– Mi a titka? Én is akarom! Ezt akarom. Olyan boldognak tűnik! Öröme van. Ereje van. Mi ez?

Én pedig – nem a valláshoz, hanem – Krisztushoz vezetem őket. Nagyon nagy különbség van a kettő között! Sok mindenki tud beszélni róla, de én a valódi dolgot akarom, és azt hiszem, hogy te is.

*Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld,
amiképpen a folyamok megtöltik a tengert. (Habakuk 2:14)*

AJÁNDÉK KONTRA DICSŐSÉG

Fontos, hogy kész legyél továbblépni a kenetről a dicsőségre. Lehet, hogy van keneted. Lehet, hogy ajándékod is van; tehetséges énekes vagy közbenjáró vagy. Lehet, hogy jó vagy a szabadításban vagy a prófétálásban. Megtanultad, hogyan munkálkodj ezzel a kenettel. Isten Szellemével ilyen módon együtt munkálkodni olyan, mint egy izmot használni; minél többet használod, annál természetesebbé válik a számodra.

A gond csak az, hogy annyira ismerősen mozogsz már az ajándékaid és a keneted területén, hogy elkezdheted úgy is használni, hogy közben nem vagy közel Istenhez.

*Megbánthatatlanok az Istennek ajándékai és az Ő elhívása.
(Róma 11:29)*

Megtanultad kifejleszteni az ajándékaidat és az elhívásodat, ezek pedig visszavonhatatlanok. Teljesen visszacsúszhatsz, elmehetsz a kocsnába, leihatod magad a sárga földig, a prófétai ajándékod akkor is működni fog, mert ezek kegyelmi ajándékok; ingyen kapod őket, nem a viselkedésed alapján. Beszélhetsz részegen az ittas embernek, és átadhatsz neki egy isteni üzenetet. Ez az ajándék, de ennek semmi köze az Istenrel való bensőséges kapcsolathoz.

A dicsőség azonban inkább a bensőséges kapcsolathoz kötődik, nem az ajándékokhoz. Amikor azonban a dicsőségben vagy, az ajándékaid elkezdenek nőni és „kirobbannak”.

Akarod Isten dicsőségét, Isten jelenlétét, a bensőséges viszonyt Vele. Ezt akarod, nemcsak egy ajándékot. Sok tehetséges ember van, akinek szörnyű a jelleme. Mi nem ezt akarjuk. Mi azt akarjuk, hogy átformáljon bennünket Isten dicsősége.

*Hanem vesztek erőt, miután a Szent Szellem eljön reátok:
és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész
Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.
(Apostolok Cselekedetei 1:8)*

Az Apostolok Cselekedetei második fejezetében a Szent Szellem és az erő leszállt azokra, akik a felházban voltak. Ez bámulatos! A gyülekezet kezeit a betegekre vetette, az emberek meggyógyultak, kimentek, hirdették az evangéliumot, szabadítottak, és minden nap egyre többen csatlakoztak a gyülekezethez. Ez jó volt. Nagyon jó.

Egy idő után továbbléptek a következő szintre. Az Apostolok Cselekedetei negyedik fejezetében így imádkoztak: „Ó,

Urunk, nyújtsd ki a te kezedet gyógyításra" (a Te kezedet, nem az enyémet)!

Tudod, meglehet, hogy ráveted a kezedet valakire, Isten megtámogat, és az erő átáramlik rajtad. Érzed, és ez csodálatos, de van egy másik dimenzió, amikor egyszerűen hozzákapcsolódsz a dicsőség felhőjéhez; valahogy úgy működik ez, mint az iCloud. Kapcsolódsz a felhőhöz, és ebből a felhőből Isten keze közvetlenül érinti meg az embereket, akár emberi közbeavatkozás nélkül is. Ez egy egészen más dimenzió.

Tudod, jobb amatőrnek lenni az új dicsőségben, mint profinak a régi kenetben.

Lehet, hogy profi voltál abban, ahogyan Isten használt, ahogyan imádkoztál, ahogyan szolgáltál az emberek felé, ahogyan élted az életedet, igazgattad a vállalkozásodat, a családot, a szolgálatodat, az imaéletedet... de Isten most el akar téged vinni egy új dimenzióba Nála, amelyhez még nem vagy hozzászokva. Szinte sebezhetőnek érzed magad. Nem vagy jó benne, de kezdesz belépni az újba.

Péter nem volt a vízen járás szakértője, de legalább kilépett, és bement az új dimenzióba. Ő volt az első ember Jézuson kívül, aki a vízen járt. Nem csinálta tökéletesen. Nem maradt sokáig talpon, de kilépett a kényelmi zónájából. Neked is ki kell lépned.

Hadd mondjak erre egy példát! Én régen rátettem a kezemet a betegekre – éveken át állandóan – és volt hitem rá. Egyszerűen megtettem. Éreztem, hogy erő áramlik át rajtam, és hogy meggyógyulnak. Túlságosan is hozzászoktam ehhez, úgyhogy egy napon Isten azt mondta:

– Hagyd, hogy Én nyújtsam ki a kezemet! Ne érintsd meg az embereket!

Én meg valahogy így éreztem:

– Ne már, Istenem! Nem tudom, az hogyan működik! – Sokszor vissza akarunk kanyarodni ahhoz, ami ismerős, ahogyan régen csináltuk a dolgokat. De mélyebbre kell mennünk, és bízni abban, hogy Isten megteszi, még akkor is, ha mi nem tudjuk, hogyan tegyük.

Szóval ott voltam ezen az alkalmon, és úgy éreztem, meg van kötve a kezem. Az Úr azt mondta:

– Bízz benne, hogy meggyógyítom őket! Csak tedd, amit mondok neked! – Vártam Istenre, miközben hirdetem az igét, és Ő egyetlen dolgot mondott: – Mondd el nekik, hogy valaki meggyógyul ebből... Mondd azt...

Hirtelen százak és százak gyógyultak meg egy pillanat alatt; jelek és csodák történtek. Kirobbantak! Néhány perc alatt rengetegen meggyógyultak! Ha egyesével sorban imádkoztam volna értük, egy vagy két órába is beletelt volna, és én lettem volna „a fickó”, az erő embere.

Ezenkívül ahelyett, hogy nekem mondtak volna köszönetet, mind elkezdtek Istent dicsérni, mert én nem is csináltam semmit. Nem mintha helytelen dolog lenne imádkozni emberekért; azt is tennünk kell. De nem vagyunk arra korlátozva, hogy csak mi tegyük. Ez a lényeg.

Amikor a dicsőségben vagy, nincs határa annak, ami történhet. Isten el akar juttatni a kenettől a dicsőségig; a *te* kenettedtől az Ő dicsőségéig.

Hadd mondjak erre egy példát! Jó megtapasztalás az Apostolok Cselekedetei 2. fejezete (pünkösöd). Sokan ma is olyanok a gyülekezetben, mint a hívők a második fejezetben: nyelveken szólnak, érzik a Szellemet, van bennük öröm, talán még prófétálnak is. Ez mind jó, de Ő azt akarja, hogy ennél mélyebbre menj.

Vannak, akik átélték az ébredés, a megújulás, a felüdülés vagy kiáradás bizonyos dimenzióját. Én is elmentem szinte az összes összejövetelre, amikor ilyet tartottak, mert annyira éhes voltam bármire Istentől.

Nilván volt némelyikben testi dolog is, de ahányszor emberek vesznek részt valamiben, ott mindig lesz testi benne. Nincs tökéletes gyülekezet. Nincs tökéletes megmozdulás, amíg emberek vannak benne; Isten azonban tökéletes. Ott találod benne Istent.

Az Apostolok Cselekedetei 2. részében a kezdeti kiáradás miatt csatlakoztak sokan:

*És minden nap egyakarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.
(Apostolok Cselekedetei 2:46,47)*

Nézzük meg a hatodik fejezetet! Mi a különbség?

És az Isten igéje növekedett; és sokasodott nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követték a hitet. (Apostolok Cselekedetei 6:7)

Az Apostolok Cselekedetei 6. után azt látjuk, hogy a tanítványok száma megsokszorozódott. Az Apostolok Cselekedetei 2-ben tehát még összeadás van (szaporodott), a 6-ban viszont már szorzás (sokasodott).

Még a gyógyulások terén is azt mondhatom, hogy sokkal, sokkal több gyógyulást, csodát és jelet láttam néhány másodperc alatt a dicsőségben, mint akár három óra hossza alatt a kenetben, mert az egyszerűen egy másik dimenzió. Azért meg kell dolgozni. Kenetet kaptál a szolgálat munkájára. Kenetet kaptál a cselekedetekre, ezért aztán amikor a súlyos kenet alatt vagy, imádkozol, szolgálsz, akkor nagyon gyakran fáradtnak érzed magad utána. Úgy érzed, kimerültél.

Amikor azonban a dicsőségben vagy, az egészen más. Ilyenkor nemcsak a belső kenetedből merítesz, hanem a dicsőség felhőjéből.

Hadd hozzak erre egy példát! Olyan ez, mint egy laptop. Ha van egy laptopod, és bedugod néhány óra hosszára, aztán elmész egy kávézóba, ott is használhatod egy-két órán át, amíg van rajta töltés. Pár óra után az aksija kezd lemerülni. Kigyullad a piros fény, „Figyelem, figyelem! Csatlakoztasson!” – és így van ez valahogy a kenettel is.

Lehet komoly keneted. Elmehetsz Afrikába, vagy ilyesmi, és imádkozhatsz az emberekért, kiűzheted a démonokat. Néhány óra múlva úgy fogod érezni: „Hú, muszáj elmennem!” Elcsigázott vagy. Az elemed majdnem lemerült. A dicsőség alatt szolgálni azonban teljesen más. Imádkozás közben nem fogyasztasz. Amikor a kenetet használod, akkor az a kenet – de te is benne vagy valamilyen szinten. A testedet fáradtnak érzed néhány óra után.

Tudod, sok pásztornak a hétfő szünnap; egész héten készülnek, elvégzik a vasárnapi szolgálatot; mindent beleadnak; aztán hétfőre teljesen kimerülnek. Én is így voltam ezzel évekig. De amint sikerült kapcsolódnom a dicsőséghez, teljesen megváltozott a helyzet.

A laptopot így már nem kell „bedugni”, aztán elvinni máshova szolgálni, majd visszazaladni velem, hogy újra feltöltődjön. Amikor a dicsőségben vagy, szolgálatod alatt végig kapcsolatban állsz a központi erőforrással. Olyan ez, mint amikor úgy használok a számítógépet, hogy közben be van dugva; nem merítem az akkumulátorát. Sőt, használat közben töltődik az elem!

Amikor Isten dicsőségében szolgálok, én magam is betöltekezem Isten dicsőségével. Miközben használ az Úr, az elemem valójában egyre inkább tele lesz energiával, nem pedig kiég. Így lehet elkerülni a kiégést – ott kell maradni Isten dicsőségében és jelenlétében. Nem kell megdolgozni a mozdulatokért, az ajándékért, a kenetért.

Nekem most az a gondom, hogy tartok egy alkalmat mondjuk 7 órától 11 óráig, aztán visszamegyek a szobámba, és sokszor hajnali négyig sem tudok elaludni, mert egyszerűen vibrál bennem Isten ereje és energiája. Örület!

Megértem a sok ébredési szolgálót az ötvenes, hatvanas és hetvenes évekből – Kathryn Kuhlmant és a többi gyógyító evangélistát. Alig aludtak, és ez nem volt jó. Aludniuk kellett volna; talán tovább éltek volna a Földön. Azt akarom ezzel mondani, hogy annyira telve voltak Isten dicsőségével, hogy nem tudták, hogyan kezeljék, vagy hogyan irányítsák ezt. Átvette az uralmat a testük fölött. Döbbenetes volt.

Ha Isten dicsőségében élsz, az megfiatalítja a sejtjeidet. Örömet ad. Sok tehetséges, felkent embert ismerek, aki azonban rosszkedvű, kiégett és fáradt; rossz az anyagi és az egészségi állapota. Amikor Isten dicsőségében vagy, Ő megfiatalít, megújítja a te ifjúságodat, mint a sasét.

*Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent erejét megsokasítja.
Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak
a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul,
szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem
lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!
(Ézsaiás 40:29-31)*

Szoktunk ezzel viccelődni, de láttunk olyanokat, akik be mentek az alkalomra, ahol ott volt a dicsőség, és amikor kijöttek, húsz évvel fiatalabbnak néztek ki! Úgy értem, eltűntek a ráncaik, meg minden! Isten dicsőségében olyan örületes dolgokat láttunk, hogy a kopasz fejeken kinőtt a haj, vagy ősz emberek haja újra feketére váltott. Bámulatos, örületes dolgok!

NAGY ERŐ

Az Apostolok Cselekedetei 4-ben tehát azt mondja, hogy „nagy erő szállt rájuk”. A második fejezetben tehát erőt kaptak, a negyedikben pedig „nagy erőt”.

Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, a te kezedet kinyújtva gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. És miután könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek; és beteltek mindnyájan Szent

Szellemmel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt; és senki semmi marháját nem mondta magáénak, hanem nekik mindenük közös volt. És az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon. (Apostolok Cselekedetei 4:29-33)

Isten el akar vinni a kenetről a dicsőségre, az erőről a nagy erőre, a szaporodásról a sokasodásra minden téren – megtérők, csodák és az Isten munkájához szükséges anyagiak terén is. Minden megsokszorozódik, amikor ebben a nagyobb dicsőségben vagy. Egyszerűen egy döbbenetesen izgalmas dolog kezd kialakulni.

Stephanie-nak (a feleségemnek) van egy nagyszerű története. Tizenhat éves korában meggyógyult leukémiából. Azt hiszem, hogy Isten dicsőségéből merített anélkül, hogy észrevette volna. Beteg volt. Azt mondták neki: „Kemoterápiára lesz szükséged”. Minden nap elájult az iskolában, és vérfoltok jelentek meg a bőrén. Elkezdett böjtölni és imádkozni; Isten arcát kereste. Az ifjúsági csoport, ahova járt, úgy döntött, böjtölni és imádkozni fog a csodáért, mert a végén meghalhatott volna. Kezdett kihullani a haja. Nagyon rossz volt a helyzet. Egy hét elteltével annyira belemerült Isten dicsőségébe és az Ő Igéjébe, hogy teljes mértékben elhitte: „Az Ő sebeivel gyógyultam meg; nem a körülményeimre nézek. Arra nézek, amit Isten mond.”

Összehangolta az elméjét és a szellemét, aztán elkezdett úgy viselkedni, mint aki meggyógyult, mert valóban elhitte. Járt iskolába még akkor is, amikor az orvosok azt mondták, maradjon otthon, és játssza a beteget. Az anyukája folyton a fiútestvéreit ugrasztotta:

– Hozzatok neki valami ennivalót... hozzatok neki egy kis narancslét! Ne neki kelljen!

Ő erre azt mondta:

– Nem, anya! Jól vagyok. Majd én megcsinálom.

Emberileg nem volt jól, de a természetfelettit valóságosabban tette ilyen módon, mint az emberit.

Hét nappal később visszahívták az orvosok. Azt mondták neki:

– Valami nem stimmel.

Ő azt hitte, tényleg valami nagy baj van. Amikor bement, azt mondták:

– Nyomát sem találjuk a leukémiának. Egyszerűen nincs sehol. Nézzük a laboreredményt, és olyan, mintha nem is a te eredményed lenne.

Nem tudták, mit írjanak a papírjára, végül azt írta az orvos: „Orvosi csoda!” Egyszerűen nem tudták, mit tegyenek.

A feleségem nagybátyja sebészorvos; nem hitte el. Azt mondta:

– Hadd ellenőrizzem! – Újra elvégezte a tesztek, és bizony ugyanaz lett az eredmény – a betegség teljesen eltűnt, mintha soha nem is lett volna semmi baja.

Természetfeletti dolgok történhetnek, amikor Isten dicsőségében vagy. Ez izgalmas dolog; az is kell, hogy legyen.

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

(Zsidó levél 13:8)

Ezt mondja a Biblia, mégis a legtöbben nem ezt látják. Nem látnak gyógyulásokat. Nem látnak csodákat. Nem látnak feltá-

madásokat. Sokféle elmélettel rendelkeznek a kereszténységről, erről, arról... de Pál apostol a Szellem megnyilvánulására hagyatkozott.

„És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitetű beszédében állt, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.”
(1Korinthus 2:4,5)

Pál lényegében azt mondta: „Nem pusztán emberi bölcsességgel jöttem hozzátok. Nem emberi ékesszólással jöttem, hanem a Szellem és az erő megmutatásával, hogy a hiteteket ne emberi szavakba, hanem Isten erejébe vessétek.”

Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nekem; ha pedig azokat cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, és én ő benne vagyok. (János 10:37,38)

Tehát még Jézus is azt mondta: „Ha nem hisztek nekem azért, amit mondok, legalább a cselekedeteimért higgyetek”, és meggyógyította a betegeket, kiűzte a démonokat, feltámasztotta a halottakat, hogy a bemutatást Isten dicsősége, az Istennel való bensőséges közösség támassa alá. Pünkösdi napján Péter is azt mondta, hogy Jézus bizonyítást nyert Istentől jelek és csodák által (Apostolok cselekedetei 2:22).

Ha tehát felmerül benned a gondolat: „Hogyhogy én nem tudok ilyeneket bemutatni?” – biztos lehetsz abban, hogy tudsz, és fogsz is. Ezért írom ezt a könyvet; hogy felgerjesszem

az éhséget benned, és lánggra gyújtsam a buzgóságot az Ő dicsősége iránt.

Kétségbeesetten vágynod kell Isten dicsőségére, az Ő jelenlétére, közelségére. Amint közel kerülsz Hozzá, a dicsőség olyan, mint egy gyorsító. Amint bekerülsz a dicsőségbe, minden, amit a kenetben tettél, felgyorsul. Minden, amit az ajándékok birodalmában teszel, felgyorsul. Lehetséges például, hogy természetes adottságod miatt úgy énekelsz, mint Whitney Houston, gyönyörű szépen, és valaki azt mondja erre:

– Jaj, de szép! Nagyon szépen énekel, igazán gyönyörű hangja van!

Amikor azonban Isten dicsőségével énekelsz, akkor nemcsak szépen hangzik, hanem emberek szabadulnak meg, gyógyulnak meg, és csodák történnek.

Akármit teszel, Isten dicsőségére vágysz; az Ő jelenlétét óhajtod.

Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámad. (Ézsaiás 60:1)

Hadd támadjon fel benned és rajtad a dicsőség!

Mert ímé sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.
(Ézsaiás 60:2)

Talán a családotod van sötétségben, talán nem laksz túl jó környéken, talán az ország, ahol élsz, igazán sűrű homályban vesztegel, és nagyon kemény helyzetben vagy. Azonban eldöntheted, hogy te a dicsőségben fogsz élni.

Kijelentheted: „*Én azonban és az én házam az Urat szolgáljuk*” (Józsúé 24:15). A házad a testedet is jelképezheti. „*Én azonban, és az én elmém, testem, szellemem, szavaim megtöltekeznek Isten dicsőségével!*”

Ahogy te megtelsz Istennel, az elkezd hatni kifelé a családtagjaidra, a házadra, a szomszédságodra, az utcádra... de mindez veled kezdődik!

Más példázatot is mondott nekik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, amelyet vett az asszony, három mérce lisztbe elegyített, míg nem az egész megkelt. (Máté 13:33)

KEZDÉS A DICCSŐSÉGBEN

Sokan vannak, akik ajándékokkal és kenettel rendelkeznek, és ezekben működtek és mozogtak már megtérésüktől kezdve. Olyan, mintha nem is kellene semmit tenned, és nem kell megoldoznod érte. Ez csodálatos! Egyedül az ajándékokra hagyatkozva azonban nem élhetsz. Közelebb kell kerülnöd Isten dicsőségéhez.

Ahogy már említettem, a dicsőség felgyorsítja, felnagyítja az ajándékaidat, és sokkal többet tesz hozzá, mint a saját erőfeszítésed. Amikor a dicsőségben vagy, az adottságaid „kirobbannak”, megsokszorozódnak és felgyorsulnak. Kezded észrevenni, hogy az életedben minden turbósebességre kapcsol. Én ezt vettem észre. Amikor Isten dicsősége jelen van, minden sebesebb lesz. Miért van ez?

Gondolj csak bele: Ha lenne a hasadban egy jó öreg rákos daganat, és besétálnál a Mennybe, mennyi időbe telne meg-

gyógyulnod a rákból? A legtöbben azt mondanák: „egy másodpercbe, egy másodperc tört részébe, egy nanomásodpercbe”. Miért? Mert a Mennyben nincs betegség. Ha oda belépnél, azonnal meggyógyulnál.

Azért nincs ott betegség, mert ott van a dicsőség, a huszonnégy órás imádat; a jelenlét a Mennyben olyan erős, hogy a betegség nem tud ott megmaradni. Ha szabadulásra lenne szükséged, abban a pillanatban, ahogy belépnél a Mennybe – puff! – megszabadulnál. Ha szegény lennél, amint odaérnél a Mennybe, megszűnne a szegénységed. Minden szükségedet egy szempillantás alatt betöltenék.

Jézus arra tanította a tanítványait, hogy így imádkozzanak:

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. (Máté 6:9,10)

Hogy vannak a dolgok a Mennyben? Amint a Mennybe érnél, azonnal meggyógyulnál, eltűnne a rák.

Amikor pedig Isten dicsősége leszáll rád itt a Földön, ugyanazzal a sebességgel képes megtenni ezt, mint a Mennyben. „*Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.*” Máté 6:10

Amikor tehát Isten dicsősége leszáll a Földön egy alkalomra, vagy a házadra, miközben imádkozol, azt mondhatod: „*Húha! Ugyanaz a dicsőség van most itt, mint ami a Mennyben is van, úgyhogy legyen meg a Te akaratod a Földön most éppen úgy, mint akkor lenne, ha a Mennybe kerültem volna!*”

Mi történne? Nem lennél beteg. Nem lennél szegény. Nem lennél depressziós. A Földön úgy, mint a Mennyben. Minél többet sikerül bevonni a földi életedbe a Mennyből és a dicsőségből, annál inkább összhangba kerülsz a Mennel, testileg és érzelmileg, még az életed alakulására nézve is.

Amikor én elkezdtem 1999-ben a dicsőségben működni, abban az évben az egekbe szöktünk. Egyszer csak elkezdünk hatalmas evangélizációs alkalmakat tartani. Abban az évben feltámasztottunk halottakat, robbanásszerű növekedésnek indult a televíziós szolgálatunk, és több mint ötven országba eljutottunk. Megvolt az első feltámadás, Isten jóakarata azt is lehetővé tette, hogy kormányzati vezetőkkel beszélhessünk. Isten megnyitotta előttünk az ajtókat, hogy kormányzati vezetőkkel beszélhessünk. Kétszer jártam a Fehér Házban is.

Nem tudom, mi történt, de amikor elértem a dicsőséget, egyszerűen az Isten iránti éhségből, a természetes szolgálatom minden területén robbanást tapasztaltam meg. Valami elindult. Ez Isten dicsőségének jó alapja volt.

Hanem keressétek először Istennek országát és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek. (Máté 6:33)

Imádkozol dolgokért, de nem Istenért? Lehet, hogy ezek jó dolgok; mások megsegítésére valók, a szolgálatra vagy a család javára valók, talán anyagi szükségekre valók, vagy az is lehet, hogy házastársért imádkozol. Ebben önmagában nincs semmi rossz, de nem hozza a várt eredményt.

Jézus azt mondta: „Keressétek először a Királyságot!” Amikor imádkozol, csak azért imádkozz, hogy az Ő jelenlétében

legyél, ne azért, hogy kapj valamit! Csak hogy közel legyél Hozzá! Az első és legfontosabb az Ő Királysága, az Ő Királyságának és igazságának a kiterjesztése, a helyes kapcsolat Istennel, a Hozzá való közelség, és *azután* megkapod mindezeket. A Királyság az, ahol a dicsőség van, tehát ha először a Királyságot keresed, eljutsz a dicsőségbe. Amint ott van a dicsőség, az összes többi dolog is elkezd kiáradni.

Sokan fordítva csináljuk. Megvan az imakéréseink listája. Felkelünk reggel, és felolvassuk a listát. „Áldd meg a pásztoromat, a barátomat, a feleségemet, a férjemet, fizesd ki a számláinkat, ta-ta-ta...” Úgy bánunk az imakéréseinkkel, mint valami karácsonyi kívánságlistával, aztán pedig elmegyünk dolgozni. Ez nem így működik.

Jézus nem egy gazdag pasi, akihez csak a pénzéért akarsz hozzámenni. Szereted Istent. Szereted Jézust. Egyszerűen csak a jelenlétében akarsz lenni, aztán amikor végre eljött, és ott van a teljes dicsőség és jelenlét, akkor megvan az ideje, hogy kimondd: „Ja, egyébként...”, és elsorolhatod a szükségéidet, és igazából sokkal gyorsabban megkaphatod őket, mint ha csak azért mennél Hozzá, hogy betöltse a szükségéidet. A kulcs tehát az, hogy először az Ő Királyságát és igazságát keresd!

Az is gond, hogy sokan nem megfelelő dolgokért imádkozunk. Saját indítékaink alapján könyörgünk; saját hiányunk, saját szükségaink alapján. Amikor Jézus szolgált, mindig megkapta, amiért imádkozott; az egyedüli kivétel az volt, amikor a saját városában tartózkodott. Ott egy kicsit nehezebb dolga volt, de megmondom, miért: hitetlenek voltak az emberek, mert túlságosan ismerős volt a számukra az, akinek Őt gondolták.

Felelt azért Jézus, és mondta nekik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy ti csodálkozzatok. (János 5:19,20)

Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. (János 12:49)

Jézus titka az volt, hogy semmit nem tett (és ide tartozik az imádkozás, vagy valaminek a kérése), hacsak nem látta vagy hallotta, hogy az Atya is azt teszi. Imádta Istent, látott vagy hallott valamit Tőle, aztán azt tette, és ez mindig működött. A legjobb terv a siker elérésére az, ha rájössz, mit mutat neked Isten, azt teszed, és az működni fog.

A legtöbben próbálnak tenni valamit Istenért, aztán kérik, hogy Isten azt áldja meg, és folyton küszködnek. Nem arról van szó, hogy helytelen dolgot akarnak, de Isten mondta? Ez a kérdés!

Tudod, amikor Péter a vízen járt, ő akarta azt tenni, vagyis az ő ötlete volt, nem Jézusé.

És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jár, megrémültek, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltoztak. De Jézus azonnal szólt hozzájuk, mondván: Bízhatok; én vagyok, ne féljete! Péter pedig felelvén neki, mondta: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád

mehessek a vizeken. Ő pedig mondta: Jöjj! És Péter kiszállva a hajóból, járt a vizeken, hogy Jézushoz menjen. (Máté 14:26-29)

Jézus a vízen járt, és Péter arra kérte: „parancsolj, hogy hozzád mehessek!” De miért tette ezt? Mert nem volt biztos abban, hogy ez Isten akarata. Nem fogok csak úgy kilépni hit által, és tenni valamit. Lehet hited valamire, de ha nem Isten mondta, hogy tedd meg, nem biztos, hogy meglesz. Péter azt mondta: „Parancsolj, hogy hozzád mehessek!”, és amikor Jézus szólt: „Jöjj”; akkor Péter hitből lépett, és a vízen járt.

Jó néhányan vagyunk, akiknek arra van szükségünk, hogy visszatérjünk Isten dicsőségéhez, csak az Ő arcát, az Ő akaratát keressük, és aztán amikor megmutat valamit, azt megtegyük.

Emlékszem, egyszer kint sétáltam, imádkoztam, élveztem Isten jelenlétét, és Isten azt mondta:

– Jelentsd ki, hogy ez a három ázsiai ország meg fog nyílni előtted...

Kimondtam a három ország nevét, és egy órán belül meghívást kaptam mindhárom dél-ázsiai országba.

Nem a saját vágyamat imádkoztam. Azt mutatta meg nekem, amit Ő akart. Ezért imádkoztam, ezt jelentettem ki, és egy órán belül mindhárom ország megnyílt. Sokan gépiesen cselekszünk. Van, aki névjegykártyát osztogat, hálózatot épít, törekszik az elfogadásra, a kapcsolatépítésre, vagy hogy meghívják valahová, és hasonlók. Ezt mindet tedd félre!

Keress először az Ő Királyságát és az Ő igazságát! Csak légy közel Hozzá mindennap, és ezek a dolgok elkezdnek

jönni hozzád. Nem neked kell majd keresni őket. Nem kell erőlködnöd, hogy végbemenjenek dolgok. Egyszerűen megnyílnak előtted.

Hogyan élhetünk a dicsőségben mindennap?

Amikor reggel felébredsz, ne csak kérj Istentől dolgokat! Dicsérd Őt!

*Menjetek be kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel!
Adjatok hálát neki, áldjátok az Ő nevét! (Zsoltárok 100:4)*

Ezt Ruth Heflintől tanultam. Először dicsérd Őt! Ha dicséred Őt, az ad gyors áttörést. Teheted ezt harci dalokkal, ütemes énekekkel – ez a dicséret! A dicsérettől legszívesebben táncra perdülnél és kiáltoznál. Dicséred Őt – néha ezt kell tenned az áttöréshez.

Ha reggel felkelsz, és kicsit kótyagosnak, kicsit elnehezültnek érzed magad, esetleg valamilyen hadakozást érzel, akkor kelj fel, és először is dicsérd Őt! Kelj fel és táncolj! Kapcsolj be valami gyors dicsőítő zenét, és egy idő után érezni fogod az áttörést, aztán amint megérezed az áttörést, térj át az imádatra; a lassúbb, bensőségesebb dalokra, mint például: „Szeretlek, Uram”!

Dicsérd Őt, amíg le nem száll az Imádat Szelleme! Amikor eljön az Imádat Szelleme, már nem kiáltozni vágysz. Csak imádni akarod Őt. Felé fordítod minden figyelmedet, imádod Őt azért, aki, és ez még bensőségesebb imádatba visz. Ott maradsz az imádat Szellemében, amíg el nem jön a dicsőség, és akkor hirtelen Isten dicsőségének súlyos jelenléte elkezd be-tölteni a szobát, és akkor már nincsenek szavak. „Óóó!” Csak fürdesz benne; megmártózol a jelenlétdben. Ez fantasztikus!

Amikor pedig ott vagy ebben a jelenlétdben, csak várj Rá egy darabig! Lásd meg, hogy mit mutat neked! Támadhat egy gondolat a fejedben, vagy mutathat egy igeverset. Felhoz benned valamit, amiért imádkozz, és akkor kezd el kijelenteni azokat a dolgokat! „Uram, imádkozom, és kijelentem azt, amit mutatsz nekem: ezt az országot, azt a személyt, ezt és ezt a dolgot...” – és hirtelen már nem is a saját akaratodat imádkozod, hanem az Övét.

Ne feledd, amit mondtam! Jézus csak azt tette, amit az Atyától látott és hallott. Te hogyan látsz és hallasz? Lépj be Isten dicsőségébe! Ezzel oda is adtam az egyik kulcsot.

Egy másik az, hogy amikor már ott vagy abban a jelenlétdben, hagyd, hogy Isten megvizsgálja a szívedet! „Figyelj, Istenem, ha már itt vagyok a jelenlétdben, és Világosságod reflektorfénye rám ragyog, ha van bármi, ami nincs rendben az életemben, bocsáss meg, és tisztíts meg tőle!”

*Vizsgálj meg engem, ó Isten, és ismerd meg szívemet!
Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat!
És lásd meg, hogy van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!
(Zsoltárok 139:23,24)*

*Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az;
kicsoda ismerhetné azt? (Jeremiás 17:9)*

Még mi sem ismerjük a saját szívünket, de Isten igen. Sokszor, amikor tettél valami rosszat, vagy mondtál valamit, el sem tudod hinni, hogy azt mondtad, olyan rosszindulatú voltál, vagy hogy ez ott volt benned. Azt gondolod magadban:

„El sem tudom hinni, hogy ez ott volt bennem. Miért voltam ennyire rosszindulatú vagy dühös, vagy...?” Azért, mert olyan dolgok vannak bennünk, amiket még mi magunk sem ismerünk fel.

Naponként mondjuk el: „Istenem, tisztíts meg a véreddel, moss meg engem!” Nem törvénykezésről beszélek, hanem szentségről.

Csak mondd azt: „Istenem, tisztíts meg a véreddel, moss meg, mutasd meg, ha van bennem valami rossz! Uram, tisztítsd meg ma is az elmémet!” Lehet, hogy láttál egy plakátot, amely nem volt valami szent. „Istenem, tisztítsd meg a szememimet!” Időnként akaratlanul is látsz vagy hallasz dolgokat, de nem kell hagynod, hogy megfertőzzön! Ez a kulcs. A világban vagyunk, de nem vagyunk a világból valók.

Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság. Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.
(János 17:15-18)

A legtöbb ember mindennap zuhanyozik, nem igaz? Ugyanez a helyzet a Szellemmel is. Lezuhanyozol Jézus vérével. Naponként, amikor felébredsz, imádkozz így: „Ó, Istenem, tisztíts meg engem mindentől, ami helytelen!”

Jó szokás az is, ha lefekvés előtt mindig elengeded a haragot és sértettséget. Ha valakire haragszol vagy megsértődöttél, bocsáss meg az illetőnek! Engedd el őt, hogy békében tudj aludni!

Haragudjatok, de ne vétkezzetek, a nap le ne menjen a ti haragotokon. Az ördögnek se adjatok helyet.
(Efézus 4:26,27)

A megbocsátás valójában Isten dicsőségének része.

Azt mondtuk, hogy a dicsőítés és az imádás az első, a szentség tehát a második lépés. Mind egyformán fontosak, de valóban erős alapot fektet le, ha naponként belépsz az Ő jelenlétebe, és imádod Őt, és ez hívja le hozzád Isten dicsőségének fényét.

Sokszor imádod Őt, eljön a dicsőség, aztán egyszer csak felismered, hol rejlenek a problémáid, mert rád irányul a reflektorfény.

A legtöbben azt hiszik, hogy először szentnek kell lenniük ahhoz, hogy beléphessenek Isten jelenlétebe. Ezzel az a gond, hogy ha úgy gondolod, hogy vétkeztél, vagy valami rosszat tettél, akkor sosem fogsz imádkozni, és nem fogod imádni Őt, mert azt fogod gondolni: „Hát, nem vagyok elég szent.”

Nem! Gyere úgy, ahogy vagy, és imádd Őt, akkor eljön az Ő jelenléte, és rávilágít életed bizonyos területeire!

Van, aki azt mondja:

– Jó, de van az életemben egy ilyen bűnös terület. Hogyan tudom megtörni? Nem bírom leküzdeni! Olyan, mintha fogva tartana. Próbálok ellenállni neki, de folyton elbukom.

Elmondom a titkot:

Engedelmeskedjete Istennek. Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. (Jakab 4:7)

Az emberek sokszor csak a második felét hallják ennek az igeversnek: „álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek”; és megpróbálnak saját erőből ellenállni. „Próbálok ellenállni, de folyton beleesem ugyanabba a bűnbe.” A kulcs viszont az igevers eleje: „Engedelmeskedjete Istennek”.

Először tehát vedd alá magad Istennek! Töltekezz meg Istennel, dicsérd Őt, imádd Őt, hagyd, hogy leszálljon rád az Ő dicsősége; akkor elég lesz benned Istenből ahhoz, hogy ellenállj az ellenségnek, és utána így imádkozz: „...ja, és ami ezt a bűnt illeti az életemben, megtérek belőle. Bocsáss meg! Moss meg a véreddel”; és megparancsolod a bűnnek, hogy távozzon az életedből. Azt fogod mondani: „Nem tűröm tovább!”

Először töltekezz meg Istennel! Ha egy pohár tele van, nincs hely semmi másnak. Ha tehát üres vagy, nem vagy telve Istennel, akkor persze, hogy újra meg újra el fogsz bukni, mert nincs benned ellenállás a bűnnel szemben.

Először töltekezz meg Istennel! Kelj fel, olvasd az Igét, imádd és dicsérd Őt, és én mondom neked, amikor visszajön az a kísértés, sokkal több erőd lesz ellenállni! Gondolj erre úgy, mintha jól belaknál a hálaadásnap ünnepi pulykából, töltekel, szósszal és minden egyébvel együtt, és annyira tele lennél, hogy úgy éreznéd, mindjárt kidurranasz! Ha valaki akkor megkínál pitével, rá sem bírsz gondolni az evésre, visszautasítod, mert annyira tele vagy.

Légy annyira telve Isten dicsőségével, az Ő jelenlétével, örömeivel, hogy amikor a bűn kopogtat az ajtón, ne is legyen rá étvágyad! Tápláld a szellemet, éheztesd a testet!

Mondom pedig, Szellem szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. (Galata 5:16)

A szentség a dicsőséghez kapcsolódik; azokhoz, akiknek tiszta a keze és a szíve.

Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdságra. Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az üdvösség Istenétől. Ilyen az őt keresők nemzetsége, a Jákób nemzetsége, akik a te orcádat keresik. (Zsoltárok 24:3-6)

A dicsőségben való járáshoz elengedhetetlen a böjtölés és az imádkozás is. A böjt nem minden napra szól, de amikor böjtölsz és imádkozol, az érzékenyebbé teszi a szellemedet. Észre fogod venni, hogy ha elkezdesz böjtölni egy napig, két napig, három napig, akkor az érzékeid kiélesednek; az ítélőképesség, álmaid és látásaid kitisztulnak. Tisztábban fogsz látni, hallani, és jobban tudsz összpontosítani arra, amit Isten mond neked.

A böjtölés fantasztikus eszköz az áttöréshez. Jézus negyven napig tette, és a Szellem erejével jött vissza belőle (Lukács 4:14). Ezután kezdett csodákat tenni. Mindenki, akiről tudom, hogy halottakat szokott feltámasztani, rendszeresen böjtöl és imádkozik.

Nem ajánlom, hogy teljes, negyven napos böjttel kezd, ahogyan Jézus tette. Ha még nem vagy hozzászokva, kezd azzal, hogy kihagysz egy étkezést! Mindenképpen beszélj az

orvosoddal is, ha bármilyen fizikai problémád van. Lehetséges, hogy innod kell közben valamilyen proteinturmixot vagy hasonlót.

A bölcsességhez párosíts böjtölést és imádkozást! Időnként, amikor úgy érzem, tompa a fejszém, vagy az év bizonyos időszakában úgy érzem, mintha téglafalba ütköznék, olyankor nemcsak imádkozom, hanem imádkozom és böjtölök.

És megdorgálta őt Jézus, és kiment belőle az ördög; és meggyógyult a gyermek attól az órától fogva. Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menve, mondták neki: Mi miért nem tudtuk azt kiűzni? Jézus pedig azt mondta nekik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek. Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanem csak könyörgés és böjtölés által.
(Máté 17:18-21)

A böjt gyorsított mód arra, hogy betörjünk a dicsőségbe. Jézus ezt tette. Mózes is ezt tette, és Pál is, meg az apostolok. A böjtölés tehát mind az Ó-, mind az Újszövetségben igei.

Az adakozás egy másik olyan kulcs, amely a dicsőségbe zár bennünket.

Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, hogy nem nyitom-e meg nektek az eget csatornáit, és nem árasztok-e reátok áldást bőségesen. (Malakiás 3:10)

Isten azt mondja: „Tégy próbára az adakozással, és meglátod, hogy nem nyitom-e meg a Menny ablakait a számodra!” Nem azt mondta, hogy adj, és több pénzt fogsz kapni. Az adakozás az imádat cselekedete, amellyel azt mondjuk Istennek: „Te vagy a forrásom. Nem a saját munkámra, a saját erőmre hagyatkozom a bevételért, a gondviselésért. Áldozatot hozok neked, Istenem!” Az adakozás megnyitja a dicsőséget. Megnyitja a Menny ablakait.

Volt pedig Cézareában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből. Jámbor és istenfélő egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelen könyörgött Istennek. Ez látta látásban világosan, a napnak mintegy kilencedik órája körül, hogy az Istennek angyala bement őhozá, és mondta neki: Kornélius! A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért.
(Apostolok Cselekedetei 10:1-4)

Azt mondja az Ige, hogy Kornéliusz adakozó volt. Imádkozott, imádkozott, imádkozott, és adott, adott, adott. Isten angyala megjelent neki, és azt mondta:

– Kornéliusz, az adakozásod és imáid miatt jöttem.

A helyes szívvel történő adakozás az Isten iránti imádat kifejezése. Nem olyan átverős dolgokról beszélek, amelyet a televízióban lehet látni időnként.

A valódi adakozás a szívből fakad, és azt mondja:

– Uram, imádlak téged az ajándékkal is, nemcsak a szívmel, nemcsak a szavaimmal.

Ilyenkor létrejön egy kapcsolódás, amely megnyitja Isten dicsőségét.